

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 478/2015
26.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ј., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј., адвоката В.Д., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Ужицу Кж бр.75/15 од 09.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Ужицу Кж бр.75/15 од 09.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж бр.75/15 од 09.04.2015. године године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Ужицу и браниоца окривљеног С.Ј., и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу К бр.342/14 од 24.02.2015. године, којом је окривљени С.Ј. оглашен кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ и за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од три године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело а применом члана 42. и 50. КЗ осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара коју је обавезан да плати у року до 3 месеца по правноснажности пресуде и одређено да ако не плати новчану казну у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Против наведене правноснажне пресуде захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.Ј., адвокат В.Д., без навођења законског разлога, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1.) ЗКП и повреде члана 447. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду преиначи и окривљеног

ослободи оптужбе или да исту укине и предмет врати на поновно разматрање и одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Ј. у захтеву наводи да је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела са бланкетном диспозицијом а да изрека првостепене пресуде не садржи назнаку материјално правног прописа који је окривљени повредио, тако да радње за које је окривљени оглашен кривим не представљају кривично дело, јер окривљени није имао ни свест ни вољу да ради било шта противправно.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног С.Ј. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног С.Ј. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј. указује се и на повреду одредабе члана 447. став 2. ЗКП, међутим будући да иста не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којег би окривљени као овлашћено лице могао поднети захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ј. није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**